رنګین تصویر

شعري ټولګه

Ketabton.com

شاعر محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

نـور سـره شـونـډان غـزل کې نـه یـادوم
خـومار چـــشمان غـــزل کې نـه یـادوم

د ځانه دروند سنګین پښتون جــوړوم
سـپک سـپک شیان غـزل کې نـه یـادوم

د ګــلاب ګـل دې زنــده باد وي مـــــدام
دا نـور ګـــلان غـــــــزل کې نـه یـادوم

سر چې ساتي سنګر دوښمن ته پرېږدي
داسې زلـــمیان غـــــزل کې نـه یـادوم

له مـــینه ناکـــو ســـره مـینه کـــوم
فـــوق انســـانان غـــزل کـې نـه یـادوم

هـر یـو غـزل به آشنا سـتا پر نـوم کړم
بـیا نعـــیم جـان غـــزل کې نـه یـادوم

محمدنعـــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه خو واه واه؛ بېکاره هم درنه په خدایٔ ښه دی
ستانه په هر صورت مرګیه دژوند سپی ښه دی

ځار ئې له درده؛ دا مې نښه ده، دمینې محبت
زړه مې په هر ګل پسې جدا، جدا بورغی ښه دی

طلائي حسن لیلام نه کړې، پښتنې خورې
جنس دکروړونو دې په سر نښان تیکری ښه دی

په زړه زور مه ورورړه؛ دوه، درېٔ کوه، دیوه په ځای
خونک دی ښه لګي په درد، ګرانې زګېروی ښه دی

خپته تانکر؛ کونتي دوول؛ دوول دچارواکو مبارک
(نعیم) دنکر فنکر، همداسې جګ نری ښه دی

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

چې توله مینه مینه شې؛ نفـرت ګیلم دې جم کړم
راشه خـدایږ وهلې په یوه شـوخ غـزل دې دم کړم

نه دوئ څه انګر بنګر کـړي، نه زه اوس ګـناه نشته
ملا! دېموکراسۍ تول ښار دنجینو سره محرم کړم

تر څو احـوال راتلو چې ته نه؛ بله یې نامـزاد کـړه
د کلي مـنځ کې دزو سـهار دولـس کـېلو کم کړم

مرګي ګلونه تول کـړل، پس له دې مه راځه سولې
نور نه درپسې ژاړم، نه دې غواړم، نه دې غـم کړم

تر خـپل وسـه هر درد کـار راکې وکړ نعیم جـانه!
ظالـم یو دېرش کلن مجردیت مې نو ښه سـم کړم

محـمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داسې پوخ په انکار نه وم لکه اوس
په زړکې پټ غار غار نه وم لکه اوس

مرکزي کرېکټر د مستو محفلو وم
د غمو، دردو يار نه وم لکه اوس

خوږې مچې راکوې زندګۍ پيغلې
وچې شونډې؛ خوار زار نه وم لکه اوس

سپېڅلتيا مې نورانيت تا عدوله
تور، شين مخ ګنهګار نه وم لکه اوس

مينه؛ مينه انسانيت وو، نعيم جانه!
خپل، پردي نه بېزار نه وم لکه اوس

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

واه؛ څه شیرین ئې؛ څومره پوست ئې څنګه ښکلی ئې
یـوه ورځ بـه وي؛ لکـه شـــیریخ پـاک مې ذبېښلی ئې

پرېږده چې درد څخه دې مـړ شم ما سـره دا ښـائي
زړګـــیه خـــپله مې په هـــــر ښـــکلي داغـلی ئې

شرم کونکي پکې غرق فرق شول عجیب وخت دی
پارتوګـه! وه یې کـړې مــزې، چـاچې اېستلی یې

خـدمت، مـدمت پرېږده، په دار دې ځــړوي دلـته
بې شـماره مړه کړه بس ددې خلکو ښاغلی یې

بیـا مې سلام په ځـای مسجـد کې نـوم وانچــوي
نعــیمه! فـــام کـوه، دا څـه ســتر خدایٚ وهلی یې

محـمدنعــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له هغې ورځې چې پر تا مې زړه بايللی فرض کړه
دسرو لمبو په منځ کې مثلاً وچ خلی فرض کړه

سربازي غواړي، آسان نه دئ؛ تلل مېړو مقام ته
سلوک يو ځان ژوندی؛ نه نوي وژلی فرض کړه

څه! نو که نر ئې بيا تکيه شه، دچا خور ته لار کې
ځان يو ځل بل ځوان خپلې خور لار کې درېدلی فرض کړه

شيرين وطن کې مې ناتو، ماتو نه؛ خاص زړه کې مې
د تناره ها دوه متری سور سيخ تومبلی فرض کړه

اخ! درته مړ دي کړم؛ حاجي کاکا؛ کلا کې ګله
بوی دحلوا ئې په ملا صاحب لګېدلی فرض کړه

مسلط کفر؛ وچکالی؛ زلزلې څه (نعيمه)
که دا اعمال مو وي، آسمان هم رالوېدلی فرض کړه

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ونړېدو يو، يو دېر فـــــلانونه مې وو؛ وران شول
واړه آرمـــانونه مې يو بل پسې شهــيدان شول

شور مه کوه شور؛ که خدای کول آزار مو رنګ راوړ
وګوره خپل منځ کې رقيبان لاس او ګرېوان شول

نوش ئې کړمه نوش نن څو لېوانو منځ کې ګير راغلم
زلـفې، انګي، خـمارې ســترګې، ســره لبان شول

او شـکر پښـتانه ورونه مې تول جنت الحـق شول
وې ويشتل يو بل مړه ئې شهيد ژوندي غازيان شول

ودې لـيد نعيمه! زمـوږ دحق زور په ملک صيب کې
لــونې ئې رنديانې شــوې، زامن ئې بوغــيان شول

محمدنعــيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورکه افکار دليوني به څه وي
زموږ شعر او شاعري به څه وي

چې لاس نيوی دې لاس کې دومره خوند کړي
خوله دې ايښول په اننګي به څه وي

آخيرنی زور او طاقت يې مرګ دی
ددې دنيا د ژوند سختي به څه وي

اکلاً يو دوښمن چې ځار نکړي ترې
خدمت وطن ته د سړي به څه وي

سپېره نس تی کې دمرګي بېماري
ځار، ځار ددې خوار په زړګي به ځه وي

مجردی دوزخ کې لولفه شو
خدايزه ګنا د نعيمي به څه وي

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځې کنه؛ خو که راځې آورې؟
دحج اکبر ثواب ګټې آورې

سخت دې ځان سوړ کړ په ګل ګل ځوانانو
ګل ځوانان بازې هدیرې آورې؟

شرف، اخلاق، قابلګي واړه تفف
نن سبا صرف پیسې پیسې آورې؟

ټول ژوند دځان غلامي خط درکوم
که دیارۍ لاس راکوې آورې؟

سورخي پوډر زنده باد تېره ئې کړې
د نادرخان دوخت سیکې آورې؟

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ناممکن څیزونه مه غواړه زړګیه
لېونی به مې کړي ما هم لېونیه

بوډا نه یم قواري نه بوډا ښکارم
را خورزه خورزه به نه کېږي مرګیه

ټیټې سترګې یوې نجلی له څنګه تېر شوم
له آخیره ئې ناري کړې نرښځیه

تول ځوانان دې لېوني کړل خدای دې ورک کړه
کور دې ړنګ شه در په در شې سګرېټیه

پاچاهی کې دې هیڅ شک نشته پاچا ئې
په ګودر د پېغلو منځ کې منګوتیه

لکه ورور ئې چې ئې داسې راته ښکارې
پاک صفا یو چاته ورته ئې سپوږمیه

که مې کپ د خورمائي منې نصیب شو
په سجدو به دې ذده کرمه تندیه

ستا له خولې نه دا خبره بلا خوند کړي
چې له نازه کله وائې نعیمیه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

ســتا صفتونـه شي؛ مـــــوضع رانـه اصلي ورکه شي
ځان مې پرې سپک سپاند کړ زما دې شاعري ورکه شي

راځه چې سرې صحــرا ولاړ شـو که رښتيا ياري کړې
کـني تی تی لـه دېوالـــــونه دې يـاري ورکه شي

ســړی تـول عـــمر د آرمـان دوزخ تـه وغـــورځوي
پـه غـريبۍ کې دې غـم څـه؛ آن لا ښـادي ورکه شي

هــا دوزخي ســره شــورويان ډيـر ترحـــم پرې لري
ځـينې مسـلېمو خـــو دې آن مسـلماني ورکه شي

يو کـېږي بيا نن ســبا ګــوره پښتانه هـوښـيار شول
لکـه پخـــوا د ډيوريند کــرښه به ببخي ورکه شي

د کابل جـــان ملنګي ښـــه ده پرې راځـــه نعـيمه
د اورپائي کفـــري ملکـــو دې پاچـــاهي ورکه شي
(محمدنعيم وروړک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نا پېژنده میلمه درشي؛ ددې یار دې نه وي
زړه مې تر غته ګوته تېر شي چې ریبار دې نه وي

بس چې په ژوند ورک؛ مرګ مې خپل وطن نصیب کړې خدایه
هېڅ جنازه؛ غسل؛ کفن؛ حتا مزار دې نه وي

ذاهده زه سخت ګنهکار یم؛ ستا په شان له خدایه
حورې غلمان نه غواړم؛ مار؛ لړم؛ انکار دې نه وي

پېرزو مې نشي پرې په دې ماته یې زور معلوم دی
که سور انګرېز هم وي؛ زما په شان بېمار دې نه وي

تول چې تې یات دي؛ بابولالاې؛ د وروري درته وام
تیره پرې کېږده (نعیم کو) چنجان اشعار دې نه وي

محمدنعیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

صفتونه تشريحات دې پکې بار وي
هر غزل مې لکه زه ستا خدمتګار وي

ددې دور اکثريت زما په شان دي
ظاهر خاندي په زړګي يې بل انکار وي

د هجران هره لهذه دې داسې لمانځم
لکه ښه ادرار نيولی چې ايسار وي

پودريان شي مرداري په ډيرانو خوري
چې وهلی څوک د سوي زړه آزار وي

خريمې دي؛ خريمې دي؛ خريمې دي
چې بازار کې يې پر مخ زلفې تار تار وي

اې دا څه معنا تل خوب وينم چې مړ يم
د اېرګين سر انبوخاک کې مې مزار وي

که چا وېل درته نعيم کړې ته غږ مه کړه
حياناکو جينکو کې دا اقرار وی

محمدنعيم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند څه و؟ خو سلګۍ مې یو بل پسې وکړې ټول عمر
د خپل زړګي په اور کې مې لمبې وکړې ټول عمر

خوبانو سره دمینې یوې، جملې ته وزګار نشوم
دوډۍ په سې مې منډې، رامنډې وکړې ټول عمر

دوئ ووهو د سر دسرې سر مو، لا وهي یې
موږ وغندل، تر څنګ مو یې ښېرې وکړې ټول عمر

اخ! زه به په محشر خدایږ ته په کوم مخ وړاندې کېږم
دشېخ په نوم، ټګۍ کې مې مزې وکړې ټول عمر

زموږ د انسانیت دعوه باطله ده، نعیمه!
موږ غیرې انساني کړه وړه، جګړې وکړې ټول عمر

نعیم جان بوړا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ څه راکړه؛ خیره لږ، په الودا یم
ای! دحسن په دلی ناستې ګدا یم

په حصور کې مې د لوستو څاروی بویه
د نا لوستو امامت کوم ملا یم

شکر خدایه صبر راکړی، غم پې نکړم
کني ښه وینم چې غرق، فرق یم، تبا یم

هسې نه لکه خانان خدایي شروع کړم
خان مې مکړې خدایه! تاته په دعا یم

کفر نه وایم، په شعر کې مې کمی دی
شعر بازار کې د وخت څکه دخندا یم

سر دي وخورم په ځوانی مې دي اور بل شي
چې په درد دوطن نه خورم بې معنا یم

ـــــ نعیم جان بودا ـــــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل په زړه باندې را آورې
خوږې مورې مورې مورې

وایم ټول جهان زما دی
چې مې سترګو لاندې ښورې

ته دې تل راته ژوندۍ ئې
ښادۍ نه غواړمه نورې

مرګ او درد دې خدای پر ما کړه
زما د دواړو سترګو تورې

نعیم وایي ژوندۍ اوسې
تر ډیر ډیره وخته پورې

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه وایه حق دلته دوکې چلیږي
ژبه ګونګې سترګې ړندې چلیږي

د خدایځ احکام د پردې شا ته لاړل
د اساسي قانون مادې چلیږي

عقل؛ تعلیم؛ انسانیت واړه هیڅ
ګوند ګوند بازۍ زور او پیسې چلیږي

مزې چې نوم د آبادۍ څوک یاد کړي
سرې سبا ئې جنازې چلیږي

نه، پردې جاز مې ګران وطن کې، نه
نعیمه؛ زړه کې مې چاړې چلیږي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

څه ګـام په ګـام دې اړ کړم سوال ته دمرګي دنیا
راســـره وه دې نه کـــړه یوې روپۍ څـــواني دنیا

تـوپک نـاکام دی، توپکیانو خـپل ځانونه ورک کړل
قلمـــدانان دي، نـن ســــبا چې لـــړزوي دنیا

چا چې جـهان لـیدلی څــوک چې ګرځـېدلي وایي
حـــورې دې پیـغلې پښـــتنې ددې فـــاني دنیا

څه ما هــم غـچ درنه اخـېستی له مرګي ها خـوا
ســوي غـــزل به مې دې هـــر وخـت ژړوي دنیا

نه دې کړه شل نه به ئې شل کړې په دې ګانی کېږده
نعـــیمه! غــــم دې وخــــوره نـور د ابدي دنیا

محـمدنعـــیم وردک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

نه هوس، نه د وزګار وخت ساعت تېرى دى
هـر غـزل مې د ځــانګړي درد زګېروى دى

ځــــــــــناور بلا دي دېـرو تـه ور واوړي
پـه خېره دچـا تـېر نـه وځې چې سـړى دى

نه دنيا ده، نـه عـقبا دا چـــېرته ګـــرځـم
رالـوېدلى دي پـه يـوه ســترګـه پېکى دى

په غربت کې څه سپيره ګرد په مخ پرېوزي
تـه بـه وائــــې، د ګـــازي داش بـولانـى دى

هـا دنـنګ، غيرت مــېړو معيار اوس نه دى
هــر دلـه، دوس پـه ســــر ايښى پتکى دى

دبنده پـه خيال نظـر (نعــيم) صحت تـه
ســـېړنى کــال ئې دژونـد آخـــــرنى دى

محمدنعـيم وردګ

1397"2"30

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

دزړه سکـــون د روح درمــــــان مې ئې
ادکـــــــي ته نه ئې ایمــــــان مې ئې

یوې ته دې یو سـترګک ته پرې نښـومه
افف؛ څومره لوی ظالـم وجـدان مې يې

یوه ورځ مې وچ تول ژوند کې ونه لیدې
پتی دشــــــولو؛ کـه ګــریوان مې ئې؟

اې! مســــــلمانې، مســـــلمان دنړی
خــوږه خــورکــه مې، ورورجــان مې ئې

دزړه لــــه درده، يـو نیم پوچ لـفـــظه!
دشــاعــرۍ شـخـــصي نشــان مې يې

(نعــــیمه) مــالـګـه مســـله د ژوندون
د زړګــي سر مې، ئې چـــشمــان مې ئې

محــمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

شکر دی مور مې شته، خوشبخته د دنیا یمه
په پاچاهۍ کې مې هېڅ شک نشته پاچا یمه

زوړ نه یم لرې سپینې ګیرې هسې ګپ کوې
نه؛ نه دروغ وائې؛ هــفته مخــکې پـیدا یمه

خیر نن خوب کې راته وښایه رحمان خدایه
څــوک دې زمــا په قـلم کــړي، زه د چـا یمه

تنهایۍ سوی یم؛ جوړه سپیان چې اوس ووینم
شــکر پرې وباســم؛ تـر ډیـره خــوش اروا یمه

نعیمه؛ تروش تندی مې مـرګ دی؛ د نازک زړګي
شاعــر یـم، فــام کوه، له عـام انســان جـلا یمه

محـمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

ژبې، ژبې يم خوږې غوښې د ځـان خــورم درېسې
لکه په مور پسې تي خـورې ماشـوم مــرم درپسې

وروسته، په ډېر زور زره نازره ورځنی ژوند پرې کـوم
هر سهار مخکې له هــر څه مـــات زړه ترم درپسې

په تصـور کې شـپه او ورځ د سـتا تر څنګ لوغېږم
د خـيال پلـو پـه آس ځـان هـر ځـای رسـوم درپسې

شيخي مېخي به مې تار تار وي يوه ورځ ګورې به يې
واک، رانه بل دی، پـه شـرمـو ځـان شـرمـوم درپسې

ملا، تعـويذ، زيـارت، فـالـونه، خـو ناکام شـول، دا ځل
توکـل پـه خـدایﷻ يـو څـو خـواږه غـزل ليکم درپسې

محـــمدنعـــيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په روی دلـوی شـان دې عـاجـل غـوارم پنا ربه
نـور خـو نو ته خـپله ښه وینې حـــال زمـا ربه

ستا امتحـان دی، که دخپل جهالت پایله مو ده؟
ولې مـو جـوړه ده، له ملک نه کوشـــترګا ربه؟

لوږه وي، تنده، مرګ، ترور دوی پسې یې نشم زغمی
په مـــا پسې کــــړه، نور د هـر افـــغان بلا ربه

بې صبري خدایږ کې کـوم، غــیرې ارادي کیسه ده
زه غــوارم وخـــــاندم، هـــا غـږ شي د ژړا ربه

ســیده یې ولـــېږل دوزخ ته، دجـــنت په امـید
غــرق، یې کــړل دېر محــمدنعـیم نیمچه ملا ربه

محـمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسم ده، سوزي، پرې خوړېږي، زما داسې زړه دی
مار او لړم هم چې مرکېږي، زما داسې زړه دی

هااا ئې نفرت نه تش په تشه يو سلام نه اخلي
دی ئې مچو پسې سولېږي، زما داسې زړه دی

مکاري، فرېب، دوه مخي ته وکړي، ستا خيال نه وي
سترګې دده مړې وي، شرمېږي، زما داسې زړه دی

توکل په خدایؒ نامسلمان يار ته نن بيا خاندم
دا دوي، درځ شپې ژوند دی تېرېږي، زما داسې زړه دی

نعيمه؛ ماسره دې وشي ظلم، مکر له ما
مېږی دې هم نه آزارېږي زما داسې زړه دی

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غـــرق شـــو، تبا شـو، ځـــار قــربان قسم ده
زړه مې ټوک، ټوک شو په خپل ځان قسم ده

خـــوارشئ شيخي مو را تار، تار کـــړه، ښـکلو
خـــېل او خـــــټک یاست دشـــیطان قسم ده

که انســـــانيت په انســـان کې شـــرط وي
زه مـــــــوږ کې نه وینم انســـــان قسم ده

پـه مـلیاردونـه آرمـــــــــــانونو کې مې
تر ټـولو سـتر دی ســـتا آرمـــان قسم ده

قســـم تـا مــات کـــړ، تـوبې مـــا ویستې
وېرېدم پـرې نـه وځي آســـــمان قسم ده

نـوم نـه د مـرګ مې هــم بلا خـــــوري بلا
نور ژوند کـړو هــم نه لــرم تـوان قــسم ده

چې په غـــــــرو نه ځي لـــــېونی نـه دی لا
صد آفـــــرین پـه نعـــــیم جـان قـسم ده

محـــمدنعـيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

جنګ بس دی غـــېږه راکړه وروره، آورې؟
زمـــا د دوارو ســـــــترګو توره، آورې؟

ښه به درس زده شي، انجينر دې کړم، هو
شپه ورځ مې ذهن کې ته ښــوره، آورې؟

څه نو مـــردار مې کــــړه، کافـــر يم، بلې
تاســـره نه کـــېږي، ســــر زوره، آورې؟

لـرې نـاځـــوانه شـــــنه لوخړه دې کـړم
ببل ببل مې بـل هــــر رګ کې اوره، آورې؟

خــــير په جګ بـلاک يې مــه غـــــولېږه
آرمــــان به وکـړې راپسې ګـــــوره، آورې؟

نعـــــيمه؛ مـرګ دې نه وي، امـن دې شي
پښو کې دې لنګ وي، ډوډۍ سپوره، آورې؟

ــــ محمدنعــيم وردګ ــــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یوه ورځ به ګوري، چې یا ما وخلي یا تا راکړي
خدایج ظالم نه دی، چې تمام عمر سزا راکړي

ورته به ژاړم تر هغې به مې قانع نکړي
ستا نه بغیر که څلور کونجه دنیا راکړي

مینه مې زور شوه په حیا، کور ته ور وتښوم
عجیبه خوب وو، نن شپه څوک به ئې معنا راکړي

مرم محبت قحطۍ وهلي زړه له درده مرم
نشته هیڅ کس چې پرې پتۍ کېږدي دوا راکړي

پخوا مې ډېرې آرزوګانې وې نعیم لالا
اوس وایم خدایج دې د روزۍ په ځای شیفا راکړي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

نـور مې چې هر څنګه کوې دې آرمانو دعـاوې
خـدايه رد نـه کـړې تر ځيګر د رسـېدو دعـاوې

دهکان وو؛ څکه ئې له مړه جسد خوشبو جګېږي
دې سـړي وړې د انســان، مـرغـه، مـالـو دعـاوې

دوخت پښتون په ځانکدن وېل؛ اخ رانغله سوله
بې نتجې مې شوې قريب څلوېښت کالو دعـاوې

چې يـا ددې، يـا د هـغې دنيا شـم؛ خـداى لـپاره
راپسې امـين ثـم امـين کـړئ فـرښـتو دعـاوې

فکر دې کـړی (نعيمکو) دنـښې مـنځ مـنځ ولي
هيڅ خـطا نـه ځي مظلـومـانو د لاسـو دعـاوې

محـمدنعـيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

زه پر تا څـــومره نازېــدم ته څه ناځــوان وختې
عالـم دې تـــول په راز خـــبر کړلـو شیطان وختې

افسوز افسوز ما درپسې څه په خوند لمانځونه کول
مـــلا امامـــه ته خـــو پـــوخ نا مسلمان وختې

په ماشومتوب دې مزه پلنه وه چنجان شی نـه وې
پـه پېغلـتوب درجــه یک د تـــول جــهان وخـتې

ما ویل زوی به دې اصلاح کړې زه پر تا عرضي شوم
ته خو دې زوی نه هم پنځـوس چنده نادان وخـتې

دوه پاچاهان نیم په نیم ویش او بلا نـورې کیسې
څـه ناکـــردی مې تـر مظلـوم افـــغانستان وختې

زه پـــرې باور لـــرم ذره ئې خـــوشحالۍ نه چـوې
سپینې سپـــوږمۍ که په نصیب د نعیـم جان وختې

محمدنعیـم "وروړک"

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

پیدا مې نکړل آخـېر هـــم ورته درمـــان خدایه
عبس مې تاو کړ، په جهان نیم مړی ځان خدایه

زنا، شراب، قـتل هـر څه په مـا ملګرو وکـړل
څـه هــسې تور پورې کـــومه په شـــیطان خدایه

روان بحـران مې په هـــېواد نور د زغـــملو نه دی
یا عــاجـل سوله، یا راپرې باسې آسـمان خدایه

ای هی، عجیب دی، ته به وایې ها د لوطؑ قوم دی
دلـته څــه ونکـــړل، څـه نکـړي مسلـمان خدایه

په تــول پــوره وم، نـــور، یـــوازې د لکۍ کـمی وو
ځـــــان مې نن وتلـو په تله د وجـــدان خدایه

لکـه مـچۍ په ملکه، چې په لکو تـرې تـاو وي
شکلي عاشق کړې دشرق، غرب په نعیم جان خدایه

محـمـدنعـــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لو ئې ګډ کړي، له هر خوا دی ګوره
خــپل جـهالـت راتـه بـلا دی ګـوره

په شـرق او غـرب یې درنـاوی کـیږي
حسن دټول جـهان پـاچـا دی ګـوره

مـتقـابل احـــــترام زده کـــړه پـیره
کـــبر صفت خـــاص د الله ج دی ګـوره

نجیني غرب ذوقه دي، ریباره دوخت
ورتـه ونـه وایي مــــــــلا دی ګـوره

دا چې (اغه) کړو هــر رقـیب نعیمه!
راباندې کـــړي مـــا او تـا دی ګـوره

محـمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلـته هـــر یو ځـــان جـــهادي بـولي
څوک چې وروړ مړ کړي ځان غازي بـولي

ظلـــم زیاتی مې چاسـره وس کې نشته
خـــلک مې نیک انســــــان ناکي بـولي

دوئ چې تانګـــو ســـره راغـلي هـېڅ
مـــوږه په خـپل کــــور کې یاغي بـولي

تـن کې جامې مې غـربت سپي شکولې
خـــدای ناترســــــان مې پـودري بولي

رشـوت خـوارو هـم خدای ته ګـپ ورکړ
اوس رشــــوتـونه شـــیریني بـولي

بې وفـــائي، دروغ؛ دوکــــه، غـــلا یعني
جــــک وهـــل ځـــینې چـالاکي بولي

نعـــیمه فکـــر ته دې فــــام ده؛ دېـری
پـرتـوګ ابســـتل دیمـوکـــراسي بـولي

محـمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

وختونه وروسته مې پـــوره دا يو آرمان كـــړې ربه
جانـــان زمـــا د زړه كـــرار مـــا د جانـــان كـــړې ربـــه

دا د انسان په لاس جوړ شوی هیڅ خوند نه راکوي
زموږ وطن کې خور قانـون د پاک قــران كـــړې ربه

چې په راستی د دوه یارانـو منځ کې منـدې وهي
دا ريباران بې ســوالـه څــوابه جنتيـان كـــړې ربه

څوک چې د بل ناموس پسې وي بې عـذتي يې غـواړي
په خپل نامـوس يې شـرمیند په تـول جـهان كـړې ربه

ساعت به مې تېر وي مداري غوندې بې منځ کې ناست يم
ددې محـــل ښـکلي پـه مـا تــول عـــاشقان كـړې ربه

په بيت المال ئې چې شهرک او مارکېټونه جوړ کړل
د ملت حـــق پـکې لـــړم او ښامــاران كـــړې ربـــه

ډيرې بې ستـره بې حجابه پېغـــلې وينـم ښـار کې
د دوئ لپـاره يـــو ځـــل بيا يې طالبـــان كـــړې ربه

دا کبـــرجــــن ښکلي چې ماســـــره ياري نه كـــوي
دوئ هم بدرنګ ډنګر پنګر زمـــا پـــه شان كـــړې ربه

څوک چې ددې مظلـوم ولس د مـرګ فتوا ورکـــوي
په ســرطـــان مـــرض اخته دغه مـــفتيان كـــړې ربه

له خارجيانو سره چې جنګ کړي فېدائي پـړې کوي
هغې غازيانـو مـرګ او درد په نعيـم جان كـړې ربه

محمدنعيـــم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

لکۍ نه تښــــيو ته ســـــوتی دوا دی
ســخــتو رنځـــورو ته مــرگی دوا دی

دخدای قــدرت دی؛ نــارینه ته ښـځه
بـرعکــس ښـــځې ته ســــړی دوا دی

هسې یې گــرځــوې طبیب په طبیب
تـروري د لـــور دې ســـپیلنی دوا دی

ثبوت که غواړې پول سوخته ته راشه
ځان تــباهۍ ته ســیگــرېټی دوا دی

د معـــياري شــــاعــــرۍ وږیو ته
محـمدنعـــــیم انبوخـــاکی دوا دی

محـمدنعیــم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته ئې اجر راکړي نور ترېنه ساتې خدايه
ابليس لعين مې په شان مه رنځوره وې خدايه

جرأت دې هرې ګناه ستا رحيم صفت راکړی
خوښه دې نور پرې تينګوې، که مې بښې خدايه

هفت رنګ ديوې ئې هره شپه په زيارت ولې ګرځي
دا خو مردار په نوم شو خښ بې جنازې خدايه

مسافرخونه غوندې هيڅ پکې سترېيا نه وځي
د سره انګرېز کافر کور مه کړې بې ادې خدايه

تېر کال ئې دا ورځ په پغمان کې څه آتڼ وکړ
سږکال ئې رېږي په زيارت باندې جنډې خدايه

لکه نعيم؛ نه ئې څوک مړي نه ژوندي کې وهي
کافر غريب مه کړې ددغې زمانې خدايه

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

دســپوږمۍ غــیږ جنتســتان ته ولاړم
بېګــا دخیال تال کې اسمان ته ولاړم

روان بحـران مې پـه وطـن اوبـه کـړم
پـه اوښکو اوښکو کې ګرېوان ته ولاړم

پـه اتوم بم ښـېرو هـا سـپین کـور ولـه
مـور؛ لېونتوب نـه کـه ،بیابان تـه ولاړم

تـر پـل صـــراط د ژونـد خـــطـا وتلم
دبـدبخــتـۍ حــد غـــرقســـتان ولاړم

ړنګ بنګ کابل پسې مې زړه خـوږېدو
کـه بـه هـر څـو رنګین مکـان تـه ولاړم

بـدتـریـن شــخــص تـر مـا نـه وو، پکې
عدالــتګاه دخـــپل وجـــدان تـه ولاړم

محــمدنعــیم وردګ

(c) ke...on.com: The Digital Library

غــزل

په خپل قـدرت، خپلې خولې لاړې مې دوا کړې خدايه
د طـــــبيبانو دروغ ناعــــــــلاج وينا کړې خدايه

غــــريب ســــړی يم، د لکو ولـــورو وس نه لــــرم
يوه ما پسې هم؛ لکه يوسف پسې ذليخــا کړې خدايه

چې يو بل نه وژني؛ دوښمن ددين، وطن، سر، درک کړي
افـــغان وګـــړي په خـــپل ســـود او زيان اګا کړې خدايه

د ملنګی کچــکول تســـمې مې غـــاړه وخــــوړله
که ډيره نه وي دوې درې شپې خو مې پاچا کړې خدايه

ددوئ دغـــم د زغـــــمو نه يم ددوئ مــه را وينې
بلا د مـور پلار خــوينو ورونو مې پـر مـا کړې خدايه

تول عالــم ســوله غــوښـته دعـا کې؛ لېوني نعيم وېل
دنعيم جــان تر شــهادته جــنګ ســـبوا کـړې خدايه

محمدنعيم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تول تیکه تیکه یم، لکه گـــران وطن مې وران یمه
نن وي، که ســـبا وي، د گـــور مــړیو در روان یمه

زور یې کـړم ولــور پسې دې خــارج مملکتونو کې
ستا پلار به خوشحاله وي، چې زه هم مسلمان یمه

خیر که هر څو مې ژوند جنگونو ســرو لمبو کې دی
شکـــر دی الحـــــمدالله بیا هـم چې افـــغان یمه

هر څو چې صوفي یم نجلۍ ځان راپورې مه موښه
هسې نه چې څه مې درته وېلي وي، انســـان یمه

مـه مې وژنه گـــوره لـه آزاره بې لـوخـــړه شې
مور لرمه، خور لرم، بچـــیان لـــرم پرې گران یمه

دامـــنم وردگـــو کې پیدا یم؛ خـــو دا نه مـــنم
تنهــا دې وردگ یــم؛ نـه د تـول افـــغانســـتان یمه

محمدنعـــیم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د پاسـه تندر څـلور خــوا رانه طــوفان تاوېږي
سره اور کې ناست یم؛ شنې لوخړې مې په ځان تاوېږي

شېخانو ستایل مو بدل کړئ، چې عالم ئې غـرق کړ
سـتاسـو په بنه، د وخــت واړه شــیطانان تـاوېږي

زړه به دې ټوک ټوک شي، هر ملک ته د نړۍ چې ولاړشې
ســپېره مــېره ګــوله ډوډۍ پسې افـــغانان تاوېږي

چــور چــپاول ته دې بانې جــوړه وي، بیا کابلــه
فکــر دې شــته پرې، تنظــیمیان لکه لـېوان تـاوېږي

نظــر قــران ته جـــهالت دی، تـوقـــع دســولې
وطــنه څــو دې په ســینه دا یهـــودان تـاوېږي

نعــیمه فــام؛ وچ سـرې سـیند نه پـورې ورې کـوي
د ځــار، قــربان ژبـو تـر شــاه دوکـه بـازان تـاوېږي

محـمدنعــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

اخ؛ ته به وائې راخـطا له طـيارې يمه
انـدام انـدام، تيکـه تيکه پرزې پرزې يمه

ځغله دوزخه! زمـا په وړاندې آنتن نه ورکوې
شکــر بلبل د کلـــــمه ئې طخـــــيبې يمه

دغليمانو په دستور، ورور ته کمين کې ناست يم
لـــــوده تريـن، لـــوده تريـن د زمـــــانې يمه

د خـــور، ورينداري مرغ پلو ته اشتيا نه لـرم
سخــــــت وږی، تږی د ادې دلاس شـکنې يمه

بې غـيرتی نه سړی مـړ ښه دی، بدی ښې دي
حــق نه دفـا کې زه په دغــه عقــيدې يمه

نعـيمه! پرېږده په ما تېر ژوند نه مې مه غړوه
تـول يـوه تـر بلـه دردونکـــــې خــاطـــرې يمه

محـمدنعـيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه شی ئې جوړ کړل رانه ګوره سړی څه ووائي
دعــاشقۍ لــه ظلــم زوره سړی څه ووائي

که مې ترېور وای وچ په تنده مې وېشتلې اوس
حــیران بریان یم تاتــه وروره سړی څه ووائي

دلته به کار راته پیدا شي که بل ملک ته لاړشم
پــه مــا د هــر دوکــاندار پوره سړی څه ووائي

نن خــو دې تولــه شــپه ښې لــړې رانه پورته کــړې
دتودې غـــــیرې د یاد اوره سړی څه ووائي

ولا عجــیب دی، د وردګـــو هــغه حـــورو کې
(نعـیم) مئین دی، پــه یـوه تـوره سړی څه ووائي

محمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

پـه شــرابي حــرص دفــاني دنيا لمبې لګوم
د مبايل پـه سكــرين تصـوير د هديرې لګوم

بلا پس پاتې يم؛ روان دور سره هېڅ نه خورم
پـه تندي مُهــــــر د آدمؑ د زمـــــانې لګوم

بېګاه پخه شـپه چـا مسـيج كې رالـيكلي وو
د يـاد لـه درده دې درګرده پـه ځان خولې لګوم

يـوه د نـړۍ ظـالمان، بلـه د نـړۍ مظلـومـان
پـه دغـه نسل پښــــتانو دا دوه تاپې لګوم

لا هم وعليک پـه ځای كنځل كوي، بلا مودې شوې
پـه زيـارتـو رنګــه جـــــندې تړم، ډېوې لګوم

زمـا د سـر د درد دوا (نعـيمه) پـوه ئې څـه ده؟
يـو څـو شـېبې ئې پـه زنګـون مې د ادې لګوم

محمدنعـيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځار دې شم، ځار خدایؒ دې رپاند لره، هر لور بیراغه
زمـــوږ هـویت زمـــوږ د دوارو سـترګـو تـور بیراغه

سر مو له تا، ملک مو له تا، مال مو له تا نه، قربان
دریغ بـه یې نه کـړو، که حاجـت شو د څه نـور بیراغه

ته ئې چې مــوږ یو، له تا پـرته مــوږ معنا نه لــرو
جـګه شــمله دپلار، تـیکــرې مــو ئې دمـــور بیراغه

سـتا له عظمته شنه لوخړه شـــول زغمی دې نه شي
ډېر وینم، ډېر هـاخوا، دې خـــوا سوځي په اور بیراغه

تا ته چې بد ګـوري آسمان دې خـدایؒ را پرې باسي پرې
په خـــوند ذلیل او هر دوښـمن دې شه شـبکور بیراغه

په شـرق او غــرب دې دجـــمله ســــیالانو سر اوسي
خـــامـوش دې مه شه تر ابده شـرنګ او شــور بیراغه

تور، سور، شین ماشاالله څه خوږلږې، څه ښکلی ښکارې
د نعــــیم جـــان دروح ســکن د زړه تکــــور بیراغه

ملا نعیم جـان وردک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تا بايللــو نه راپـــس مې د زړګـــــي عکـــس
فــرض کـــړه له بامه رالـــوېدلي منګـوټي عکـس

اخ! ښنګه خوار، ښنګه بې قـدره شوې، ځار ځار کابله
سترګې چې هر خوا اړوم؛ سرېښ دی دسپي عکـس

شنه خوله، خوړې زلفې ډک ښار منځ کې راغاړې وځه
راځـــه زوی مـړ کـړو د رقيب په يـوه فلمي عکـس

په خوند ديوې ګناه پوه نشـوم، ګنهګار شـوم هسې
تل به مې ســــترګو ته کې ودرېد دمرګي عکـس

دېموکـراسۍ! خـونده دې نشـته؛ هغه ورځ دې مـنم
چې په سـپين سرې نيا مې واخلې پتلوني عکـس

نعـيمه؛ رايه کـوم کاندید ته ورکـــــړم؟ دا وايـه
مـــا خــو ئې ونه لـيد عکسو کې دسړي عکـس

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر خوا نه رارنګه وه، کیسه د زندګۍ داسې
توکې دهر چا راچسپېدې لکه پټۍ داسې

څه شی دې راجوړ کړل ترې ای هی زما وطن ګوره
اور واخلې، ایرې شې، رنګه بنګه شې نړۍ داسې

څه بچېش دخوار غریب یتیم کونډې دحق زور دی
نه پرسېږې پاکه مزدورۍ باندې سومبۍ داسې

بې شک او شبهې دنړیوال جام مستحق یمه
نه دې تېرې هېڅ، نه به شې تېرې ملنګۍ داسې

غلا، قاچاقبرۍ؛ دوکې؛ دروغ یعنې قانون خلاف
دېرې کانې وکړې په نعیم ملنګ نستۍ داسې

محمدنعیم وردک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زهرو جام به مې نوش کړی په هوس و نن
نافرماني که دخدایځ نه وی، ژوند مې بس و نن

پښتو دې ورکه شي، دودونه يې دې سر وخوري
د دوه مئينو تر منځ داسې جرو بس و نن

پرونی مړی نه چا ياد کړو، نه يې دعا پسې وکړه
خيرات کې غم يې هر سړي سره د نس و نن

تکيه په خدایځ ژوند ته مې بيا طمعه پيدا شوله
ځوانانو مېنځ کې يې په ما باندې فوکس و نن

دچيغو، ريغو سر شکونې انرژي مې نه وه
په واړه زور مې دا څو بيته فرياد وس و نن

عجيب خوره، وره روانه وه، نور پرېږده په ځای
ملا نعيم هم پسې ښکنځل ترې مات اودس و نن

محمدنعيم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا آرمان مې خدایه ایستلی وای اخ کاشکې
په ګلاب یې نازولی وای اخ کاشکې

شیرنۍ کې به مې څه غوښتل پوهېږې؟
ورک چارګل دې ما مندلی وای اخ کاشکې

معیوب ځان دې کور ته ولې رالېږلم
بمه! هلته دې شیندلی وای اخ کاشکې

رانه نه تلې بیا ولو که شوروی وای
چې زړګی مې دې لیدلی وای اخ کاشکې

دا څه وینم؛ دا څه اورم ای هې خدایه
نور آسمان راپرېوتلی وای اخ کاشکې

له مورکۍ نه دې قربان، خو ظالم پلار دې
لکه ټانګ په بم ختلی وای اخ کاشکې

دې اخیر دزندګۍ کې مو نعیمه!
دوې درې شپې امن راغلی وای اخ کاشکې

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

اې راځئ چې جنګ له مینې نه قربان کړو
پاتې ژوند تېـــر په رقـــم د انسان کړو

د وحشت کړه به وحشیانو ته ور پـرېږدو
پـس لـه دې نه به ځانـونه هوښیاران کړو

ټول عالم ګورئ پر مــونږه پــورې خاندي
راځئ پورته له دې واړو ښـخـه ځان کړو

دا دسرو وینـو تغــر به نــور ورټــول کړو
اور به بـل د جنـــګ جګـړو په سامان کړو

مسلمــان یـــو افغــان یـــو شـکر واړه
هسې یو پر بل نعیمــه بـــد ګــومان کړو

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

بـــلا مودې زمـــوږ په کور کې یوه روپۍ نه وه
له غـــرېبۍ مـو د اختـــر په ورځ ډوډۍ،نـــه وه

په ژوند کې یو ځلې عاشق شومه یو چـا باندې
بد بختـــانه هغـــه هلک وخـــوت نجلۍ نـــه وه

صفت مې مـــه کـــوه عـــالمـــه صفت وړ نه یـــم
ورانۍ مې کړلې خو ټوپک کې مې مرمۍ نه وه

تېر ماذدېگر مې د انسان څېـــره کې خـــر ولېـــد
پـــه تـــول تـــللی وو پـــکت پکې لکۍ نـــه وه

بـــچي یې وړي تـــږي ځـــاله کې په طمعـــه وو
بېچاره چېـــرته چـــا ویشتلې وه مـــرغۍ نه وه

زوی ته یې گـــوره الله ج څه آرکاه بـــارکا ورکړه
د پـلار ملنگ به یې گرېـوان کې یوه تنۍ نـه وه

ویـــل یې هتـــماً بـــه راځي یوه شپه وردگ آشنا
زنـــگ در وهمه چې په کـــور کې مې ابۍ نه وه

نعیمه خدای ج خبر هغه دونیا دې څـــــنگه شي
پـــه دې دونیا خـــو دې مـــزه د زنـــدگۍ نـــه وه
(محمدنعیم ورورک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داسې پيمـال کـړم، زنـدګی پـه آرمــــانونو باندې
فـــرض کـړه کالــونه باران شوی؛ کاغـذونو باندې

د وخــت لـه ښــکلو ئې د يـوه پـښې راونښــويوې
بـل دې شي اور زمـا پـه بې معـنا شعــرونو باندې

غـم د اولاد دلــوږې يـوه مـور دلـته غـم نـه بـولي
د بخـــــتورې بـه پـوره وي، ماښـــــامونو بـاندې

پـه فرعونيانو دې فـام شـته؟ وطـنه بيا يې زړه دی
چور؛ قتلې عـام؛ ورانی پـه نـوم د جــهادونو باندې

ښکلو ترغوږ بل څه درځي که له لکی معيوب ياست
ولې وعلـيک پـه ځـای کنځل کـړئ؛ سـلامونو باندې

پسې لېوني زړه کې محـبت د ملک او مـال قـتلوم
ځــمه نن ګــرځم د مالـــدارو پـه قــبرونو باندې

نـشې، ملګـري، مـوسقي هــرڅـه مې وه آزمــويل
غـم نـه خــلاصون مــومي سـړی عـبادتونو باندې

نعــيمه ومـنه د يـوې نـامــــزادۍ خـــوند راکوي
د پـتاو شـوي بـم خــبر پـه سـرو پوځــونو باندې

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د خلکـو کړو وړو تـه چې ګورم وایم تـرنګ نشي
لـه آسمانـونـونـه وېـرېـږم چې را ړنـګ نشي

زړګـيـــه خير کـمـه تـومـه ګـــوزاره کـــوه
خدای ناخوسته چې کومه ورځ مو سره جنګ نشي

پـاچاهي هــم تر هـغـو پـورې مـزه نه کـوي
ســړی چې مخکې يو کـرت ورتــه مـلنـګ نشي

نـصـيب تـــه وګـــوره لـــونـــګ پټــو کې وکـــرم
سپېــره شين شوبی کې را پورته شي لونــګ نشي

مشهـور متل دی چې ځای نه تنـګېږي خو پـورې
نـعيمه زړه د چـا چې خـو چا سـره تـنګ نشي

محمدنـعيـم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

عجیبــه وخـــت دی مسلمان سـړی خطا بولي
خـــلک د خـــدای او د رســـول خبـــر ګنا بـــولي

دٔورې وهل سنګسارول ډیـــر شـــرعي احـــکام
ظلـــم زیـاتـــی ده وایـــي واړه نـــاروا‌ه بـــولي

له خپلو ګېډو خپـــل ځـــانونونه فتـــوا اخلي
صغیـــره څـــه ان کبیـــره ګنــــا روا بـــولي

خـــدای ناخـــوسته لکه یهود او نصارا غـــونډې
لـــه اخېـــرت څخـــه بهتـــــره دا دونیـــا بـــولي

کل همـــه غـــرق دي ســـر تـــر پایه ګنـــاهونو کې
په عـــیني حال کې هر سړی ځان پاک صفا بولي

نعیمـــه کانو بانـــــدې ولي ناصبحـــان دلتـــــه
څوک وهابي څوک پنج پیري څوک یې ګمرا بولي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

نشته په دونیا ستانه څــوک ښه مورې
ځان مې یې ځیګــر مې یې او زړه مورې

سر مې دی که مال مې دی که ملک مې دی
ستانه دې قـــربان شي دا هــر څه مورې

ژونــــد مې پــر تا ښـکلی او روښانه دی
بېلــه تا مې ژونــــد ده تپ تیاره مورې

څومـره چې ستا نوم مې په زړه خوږ لږي
دومــــره به هیڅ شی نه وي خـــواږه مورې

سم کـــونتنامـــو غـوندې زنــــدان ښکاري
کلــــه چې په کــور کې نه یې ته مورې

تل چې نعیــــم جان ته یــرې دعا کـــوې
ځار دې شم قربان دې شم تر خوله مورې

محمدنعیــــــم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

ما نه لاس مینځه چې دا حــال وي ما تبا شماره
که ذره ترک نشــوم؛ پاګل مې خــــامخا شماره

چې دېش آنتن دې په بام کېښود؛ کاکا پس له دې
زامـن کـــونیان؛ لـونې رندیانې د اندیا شماره

د خپل بیراغ درېدو احساس چې په اټک نه کړي
هغه افـغان بې لکۍ شــین خر د صحــرا شماره

چې احــساسـات پکې کــنټرول څخه وتلي وو
ها څــــلوریزې غــــــزلونه تول زمـــا شماره

تش په نوم نر خـواص؛ لباس د جـینکو کوي
یو نیم هلک هـــم نعــیم جـانه په لیلا شماره

محمدنعــیم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

د خدایؔ رضا ده؛ ترې قـربان پـه بسـم الله کرځم
ځوانه ځوانۍ کې په ملا مات یـم پر امسا کرځم

د جوماتو ملا امام وم؛ خـدایؔ دې کـور ړنګ کړه
ستا لـه سترګک نه را په دې خـوا پـه هـوا ګرځم

مـور جانې پرې مې ږده سـنګر کې دا يهـود شړم
د ګـــران وطــن ودانــېدو پـسې مې بيا ګرځم

سپی مې لـه تا ښه دی؛ سپږنې خـوار مې مه ګڼه
دَ وخت پاچا یـم پـه لباس کې د ګـــدا ګرځم

په مسـلمانو خـونـدو ورونو شکر ښـه ګران یم
د بې ایــمانـو پـه نظــــــر لکــــه بلا ګرځم

دومــر بخت نلـرم؛ خو بیا هم که در یـاد شـولم
د کابل جان کارته سخي زیارت شاو خـوا ګرځم

محمـدنعـیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

د نن نه ورســـته به یوه ورځ په دې دنیا نـه وی
افـــسوز افـــسوز چې ځـــان وژنه نـاروا نـه وی

سخت رانه ځـان پرې ګـنهګار شــولو توبه توبه
درېغی سپین مخې؛ غــنمرنګ ښخې پیدا نـه وی

خدایږ که مې خوا ته درکتلي وی؛ کـنځل مه کړه
چې په حجاب کې وی؛ انداز دې؛ دې خطا نـه وی

یا مې یو څه د احسان وس ور ســـره شــوی وی
یا مې د خـــــــــوندو ورونـو زه بلا؛ لالا نـه وی

ځــنګه بې ځـواب کوم؛ خـالقه د محشر په ورځ
ښــــکلو مخــو تـه تـش کاته کاشکی ګـنا نـه وی

ستا په شان مست به ګرځېدم جهاد مې څه کوو
پـه پاک قـــــران او احـــاديثو کـه آګا نـه وی

هغه دې یـاد دې نعـیم جانه چې بار بار دې ویل
اخ؛ درېغی درېغی په دې شپه پسې ســبا نه وی

محمدنعیم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital

غــزل

.

یـوه ورځ بـه واوري نعـــیم جـان مړ دی
د ســــولې؛ امــن پـه ارمـــــان مړ دی

واه؛ څـه مخلـوق دی جــنازې تـه ګـوره
فــکر کــوم؛ کــوم خـــېټو خـــان مړ دی

چې پـرې راټول دي ځــــــناور دسیمې
ښـــــکاري ددې رمې څـــــاروان مړ دی

شوندې مې ځکه ســرې پولۍ دي دواړه
بېګاه مې خـــوب لـیدو جـانان مړ دی

په مخ یې مچ کړم؛ ماوېل څه کړې تروږې
وېلې یـو زوی مې ســتا پـه شـان مړ دی

انګار، انګار چـــم کې شـــوندان ســتایي
د یـوه نـیم شــــاعر وجـــــدان مړ دي

شاید یـوه شـــپه څوک در نارې کړي چې
پـه دروازه کې مــو یـو ځـــــوان مړ دی

محمد نعــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سخت درته وږی یم، ملالې که دې یار شمه
په ښکولېدو، راښکولېدو به دې خون کار شمه

چې په هر ځای کې راپه یاد شې عتبار وکړه
همغه ځای کې ګونډې ووهم خومار شمه

خیر زما لار کې دې شنه وي، دا زغملی شم
الله ج دې نکړي زه د بل په لار کې خار شمه

په شرق او غرب کې پښتنو پېغلو باور وکړئ
که مو له خوندو کمې بولم زه دې خوار شمه

عذت چې وري، تولعنتونه په هغه دوښمن
وچ په تندي چې سری ولي هغه ځار شمه

نعیمه؛ ژوند کې مې ډنده اخېستې نن سبا
راپسې ګوره لیونی د کابل ښار شمه

(محمدنعیم ورورک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دردمن، خـوږمن تبا یمه زه نه یم
اتـیا کلـــن بوډا یمه زه نه یم

اخېر مې ګوره ځان درسترګو تور کړ
دښـکلو اینګـرېبا یمه زه نه یم

واړه خـویندې او ورونه مې ګلونه
ور ځــار زه ئې لالا یمه زه نه یم

تبریک تبریک خدایږ درکړم بخـتورې
دهـر مــرض دوا یمه زه نه یم

پاګل چې په ما تېر قیامتو نکړم
قـسم په خدایږ بلا یمه زه نه یم

مسلم، افغان، پښتون الحمدالله
خـوشـبخته د دنیا یمه زه نه یم

هر یو غزل او هر غزل بیت؛ بیت مې
د تک، تک درد غـوغا یمه زه نه یم

نعـیمه! دشنو خرو په تولي ګډ یم
فـتواوې دي مــلا یمه زه نه یم

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند رټلی در په در یم خوند مې نشته
غرق او فرق خاورې په سر یم خوند مې نشته

آرمانونه راکې ګود مات، هیلې مړې دي
خپل نصیب سره ټکر یم خوند مې نشته

د چا لاس، پښې، دچا کور نشته، څوک وږي
هر افغان ته خون ځیګر یم خوند مې نشته

عاشقي کې مې هم لوی منافق شماره
په حیا، شرم خبر یم خوند مې نشته

په دې خېټه، کونټي بوج دي، زیب نه کړي
زه اسکلیټ غوندې ډنګر یم خوند مې نشته

د ادې جانې ئې خوښ یم نعیم جانه¡
پلار ئې وائي لندغر یم خوند مې نشته

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

له پتنگـتوبه مې زړه چـوي په رڼا پسې ړونـد شوم
څومره وږده شپه ده خالقه په سـبا پسې ړوند شوم

د تره زامـنو مـړ مې نکـړئ خـير يو ځل درځـم
په خپله خاوره خـپل وطن کلي کلا پسې ړوند شوم

څوک يې بدرنگه څوک يې توره څـوک يې جته بولي
زه يې نرۍ کې جوړه نه وينم صـفا پسې ړوند شوم

اورپا کې ميشته مسافـرو د خولو کش مې واخـېست
هر يوه ويل د خـپل وطـن ابو هـوا پسې ړوند شوم

اې نور خـو دې هره نخـره وکړه په نعـيم ملنگ
دخدای لپاره ړوند مې مه بوله په تا پسې ړوند شوم

{محمدنعيم ورورک}

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زېر جمله مې د تمام ژوندون داستان دی
زه په روح؛ روح مې په ما باندې تاوان دی

جهنمي يم سل په سل نظر عمل ته
جنتي يم؛ جنتي (رب) مهربان دی

يو ځای درد نکړي طبيبه ټول وجود مې
ټوک ټوک؛ څب څب پاک صفا افغانستان دی

ماته قوم؛ سمت؛ نژاد؛ ژبه بې معنا دي
زما خور ده؛ ورور دی صرف چې مسلمان دی

څه ورځه په مخ دې ښه شه کبرجنه
تانه ښکلی به مې يار کړي خدای رحمان دی

سراسر وطن مې کور دی؛ زېږون ځای مې
د وردګو؛ بندې چک؛ انبوخاک جان دی

محمدنعيم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه غیرتي به وي خو بیا هم ورخطا کړي سړی
دا ځیني پرېکړې د تقدیر پرېنګ په ژړاکړي سړی

تر اطرافي جینکو ځار هیڅ تاوان نه اړوي
رنګ یې دې ورک شي دښار نجونې خو ګډا کړي سړی

خوښه دې ځې کنه خو بې له تا به داسې یمه
لکه تي خور ماشوم چې مور ښخه جدا کړي سړی

بچي بې لارې شول خواري یې هیڅ شوه هلته ګورئ
مخ په قبله ولاړ د خپل مرګي دعا کړي سړی

شاعري هم ښه وي نعیمه پس له مرګه قوم کې
حمزه، رحمان، خوشحال ختک غونډې بابا کړي سړی

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

قانع یم دیـــره ستـــره گـنا وشــــوه رانه گــرانه
پـــــرون چې راپـــرې نه وتلې کـــور ودان آسمانه

چې پـــته درتـه ولګې زمــــــا پـه زړه د پـټ درد
عاشـــقه شې ته هــــــم په تاته ورتـه بې وجـــدانه

ثـواب به دې وي خـیر زنـــدګی نه مې زړه تـــور دی
جـــونګـــړه مې را وارتیـږه کې مـــړ مې کــړه بارانه

چې سترګې مې په سترګو نه ورلګي پاک دې ړوندشم
شـــرمیږم په کړو وړو دې لـــه وحـــشیانـــو انسانه

د خـــدایؐ لپاره کـــړنک وهــه لـــه مرګـــه نجات راکـــړه
روژه مې ده لـــه تنـــــدې په کـــــوما کې یــــم آذانه

نعیـــــم بانــــدې یـــو غـــږ درسره وکــړه درنه ځار شم
ســـودا ئې ده چې شـــته ئې کـــه وتلی ئې ایـــمانه

محمدنعیـــم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلابه‌ؤ هر يو لفظ دې کيسې کوي قسم ده
کيسې دجلب او جذب ياراني کوي قسم ده

جګړه ده، زموږ کور کلي کې لولپه شو، ګوره
دوی واړه ميليونر شول، لا مزې کوي قسم ده

د وخت لباسي مينې يار د يار تر فام بلا کړ
دېرې ئې د وژنې ارادې کوي قسم ده

تر مور په مهربان خدایؒ چې يقين لري، بيا ولې؟
شيخ: دومره له دوزخه انديښنې کوي قسم ده

خواران ئې چې اشغالو کې دودی په لټه وينم
خانانو ته د ملک مې زړه شېرې کوي قسم ده

قربان ئې شم صحيح ده، ښکلي تول ښکلي دي بېلکل
نعيمه‌ؤ خو وردګ بېخي شغلې کوي قسم ده
محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

{غـزل}

تـوتې تـوتې شـــول دیوالونـه زلزلـــه ده مــورې
د کوتې ور را څخـــه ورک دی تـــوره شـپه ده مورې

څه نازولـي ګلوريـــن ځـــوانان يې غبـــږ ته ورځي
مــزې يــې وکـــړې بختـــوره هـديـره ده مـــورې

په هغـه پورې مخامخ کـــور کې يـوه پېغــله اوسي
مـخ يې رنـا کـــوي بـاور وکــړه ديـــوه ده مـــورې

ما ته د زيات عمـر دعـا مه کـوه قـربان دې شـــمه
غريب ته مرګ ښه وي په مرګ کې يې فايده ده مورې

لاړه شـــه کـلي کې پشکـــه راتــه وکـړه ګـرانې
توبه تـوبه د ښـار له حــورو مې تـــوبه ده مـــورې

په پـر مخ تـــللو هيـــوادو کې يې عـــلاج ونشـــو
مړو کې يې شماره نعيم جان نـور فيصلـه ده مورې

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

ښکلي خو ډیر دي زړه مې تا غواړي
د ستا کیسې د ستا خندا غـــواړي

یـــوه شیبــه مې آرام نه پــرېـــږدي
لکه ماشوم چې څــه له چا غـــواړي

تعویـــذ مې هـــم ورته پـــرون وکړ
خو خدای وهلی دې نن بیا غواړي

دا پاګل زړه به مې ما هم کړي پاګل
نـعیمـــه خامـخا همـــدا غـــواړي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په خيـالي آس مې پښـــه واړوه شاعـــر شوم
د مــلنګ عـــبدالرحمن بابا په خپـــر شـــوم

ورځ بـــه راشي ســـلامي به راتـــه وکـــړي
پروانکړي چې ته زور شـوې نن زه زېـر شوم

تېره شپه مې چې په خوب کې چېغې وکړې
خوب مې وليـد خدايه مکړې چې کافر شوم

سپېلني غوندې بې ستا مـخ ته لـوګی کړم
کابـــل جانـــه کـــه ددې نـــرۍ آمــر شــوم

حـــج مې وکـــړ خـــو پيـسې حـلالې نه وې
پخواني نور مې کې ولاړ بـلا په خپـر شـوم

نــه راځـي نــه راتـــه زنـــګ وهـي نعيمـــه
فــکر کـــړم له تــمامي يارانـــو حېـر شـــوم

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

نــران خپله خپـل نامـه بانـدې لوېــږي
نــرښځي د پــلار نيــکه په نــوم نازېږي

را روانـې جمـعې ورځ بانـدې قــيامت دی
بــزرګ نه يـم عـلامـونه معلـومېـږي

سوله نـه راځي کـه راغللـه را تـــوه کړئ
څو يهود وي وضعه نـور هـم خـــرابېږي

هديـــــره کې پـر يارانـــو بيـــراغ وينې
يــوه ورځ به پر مــوږ هم داسې رپېـږي

خوله د خدای له وېرې نشم ترې اخېستی
داسې نه ده چې خوبان مې نه خوښېږي

خپـل نصيب نه منـدې مه وهه نعيمـه
پـه آسمان بېځ که پـر ځمکـه در رسېږي

محمدنعيـــــم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په یوه کتاب کې نن د حورو د ښکلا کیسې وې
عتبار وکړه ګراني پاکې صفا ستا کیسې وې

منم دروغ وې؛ خو شهوت ته یې څوک نه هڅول
دې سریالونو نه مو ښې ها د انا کیسې وې

یهودي دوست شول خدایؐ په سپینو ګیرو وشرمول
تل بې چې خولو کې د جهاد او لاالا کیسې وې

سخت خوند یې وکړ توله شپه ناست وم یارانو سره
د سولې امن ګران وطن ودانېدا کیسې وې

ورسره همراز طالب؛ خلاف یې امریکا قتلول
زما په ژوند لمسایانو دلته صرف همدا کیسې وې

ولې برعکس شوې؛ نعیم جانه؛ وایه څه دروشول
ستا خو په خوله کې پخوا تولې د خندا کیسې وې

محمدنعیم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نور خو لاځه حتا په سر کې مې وېښته خوړېږي
یو غړی نشته په وجود کې مې چې نه خوږېږي

یوه مسافر د ځانکدن آخېر سلګۍ کې ویل
په خپل وطن کلي او کور پسې مې زړه خوږېږي

زه څه د هغې یا د دغې دلې غړی نه یم
په دې خاطر ژاړم چې دواړه پښتانه خوږېږي

چاچې په جنګ یو اچولي یو پربل مو وژني
خدایه خواره بچیان یې مړه کړې چې پرې وخوږېږي

څوک چې دوا وي د تول کلي په ژوندو نعیمه
خود بې په مرګ د کلي تول واړه زاړه خوږېږي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

د جټ شادي غونډې رنګ رنګ مې ګډوې ژونده
راباندې ودې کـــړې د نکـــړلو نخـــرې ژونده

نن تر پرون؛ سبا تر نن سخت؛ یعني دم پر دم
غـــواښ مـــاتـــونکي ګـــوزارونه راکـــوې ژونده

داسې رشخند؛ داسې دې هېڅ کړم؛ انسانان لا څه
شنه خره د چم راپورې خاندي کې منې ژونده

زه دې عـــزت ســـر بلـندۍ طـــرف ته کشکوم
ته ورځ تر بلې د ذلت پلـــــو ته ځې ژونده

ډیر درنه ژاړي؛ چاپېریال کې دا مـــنم سخت یې
خـــو په نعـــــیم ببخي مېچنې تاووې ژونده

محمدنعـــــیم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

څه وخت وو؛ یاد ئې راولي مسته ژړا پسې
زمـا چې تاپسې وتې سترگې ستا ماپسې

خـلک خـو وايي، په تیارو پسې رڼا راځي
په ما خو پرله پسې تیارې اوري رڼا پسې

څو مو زاړه غله، قاتلین او خاینان تر مخ دي
بې غمه اوسئ خـدای که ورسو دنیا پسې

مسلمانۍ کې ددې خلکو شېخه څه وائې
قران یې اېښی مسنوي قـانون په شا پسې

بانه دې سترگو رېبدو کې کارته پورته نه ځي
پل خشتي مسجد کې لمونځ کېږي ملا پسې

نعیمه؛ پرېږده په توپک مئین دې غږ نه آوري
رب دې دیوه لـبه تبا کـړي تول بلا پسې

محمدنعیم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې جفا وکړې، له تا چې ناروا وشي
ګیله په تامئین نادان زړه نه زما وشي

زما څادر کې ئې چې زما څنګ کې را پته کړې
ها غته، غته چارمغزي بڼلی دې بیا وشي

ژاړم له دې غمه چې زه به توره خاورې یم
کني یوه ورځ به ملک کې سوله خامخا وشي

اخېر اسلام دی راځئ موږ مخونه پټ کړو تړې
دېمکراسي ده؛ نجينکو خدایږ که حیا وشي

نعیمه! پاڅه منده تړره هم په څنګ کې غواړي
ګومان مې نشي چې کوم کار دې تش په دعا وشي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مينې دې راجوړه داسې چاره کړه
ورکه مې په زر لارو کې لاره کړه

پروفايل ئې انګلش، دپښتو ورځ لمانځي
دغه پښتانو پښتو مرداره کړه

چې پير صيب، پير صيب وايې لاس مې ښکل کړې
خدای پاک دې زما د دم بېماره کړه

دېر ياران په دې راځينې ځنګ کوي
وائي! بنده خوله له حق ګفتاره کړه

اې! د بام په سر جينۍ که ګل نه وي
خير يوه چپلکه را ګوزاره کړه

اخ! که پاچاهي د نعيم جان شوله
يوه شه نو چې توله ئې درځاره کړه

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر محمد نعیم وردګ

غزل

داګتره لري جوړېدو وتلی؛
چاودلی زړه مې له ګندو وتلی؛

وضع يې ښه ده له ما ځوان ښکاريږي؛
کنې قسم ده له شپيتو وتلی؛

چرسي بنګي چې شوه که پلاردې هم وه؛
خرو کې يې شمار کړه له سرو وتلی؛

پښتو دې وايي چې غيرت نه لري؛
هغه سړی له پښتانو وتلی؛

چا چې نعيم وويشت په غبشي باندې؛
شکر نن خپله تر هغو وتلی؛؛

(c) ke...on.com: The Digital Library

غــزل

چې وخت و؛ کبر دې کوو اوس لاس مروړل څه معنا
په ســـــېلاب ورې یـار ته بیا لارې څـــارل څه معنا

مـوږ لونې پلـورو په پیسو؛ دوئ به ژونـدی خښوې
ځان له اسـلام مخـکې کـــفارو ښه گـــڼل څه معنا

چې کارنامې یې د مـــېړه وي؛ مــــېړني هـغه دي
تر غـــوږو برېت؛ پگـړی لـه ســــره تاوول څه معنا

وروره راځه چې یو بل معاف؛ ظالم په خدای وسپارو
په مـــرداری کې لا لـــرگی پسې وهـــل څه معنا

چې په هوا یې پردي جـاز؛ ځمکه تانکـــونه گـرځي
پـه داسې مـــلک کې آزادی ورځې لمانځـــل څه معنا

دردمــنو زړونو نه، د درد ســـر اخـېستل دي؛ وایم
که چــا تپوس وکــړ نعـــیم لالا غـــزل څه معنا

محمدنعــیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د پاڼ او پړانګ تـر منځ راغـلی یمـه
خــدایــزده د چــا آزار وهــلی یمــه

بې غیرت نه یم لست کې ځکه راغلم
غــریبۍ بنــد پـه بنـد تـړلی یمـه

ته چې په آس د پېغلتوب سوره شوې
پــېریانو هغــه ورځ نیــولی یمه

مغرورۍ لړې ما ســره کلــه ښائي
سره زر خــو نه، د خــاورو ځلی یمـه

خــپله پګړۍ خـور ته ټکرۍ پسروم
نـرۍ پـه دې جــــــرم رټلی یمـه

د تـورو جنګ کې په سر نـر نه لـرم
د سترګو جنګ کې خدای وهلی یمه

وردګ ځــــوانانـو ته دېوال نعیمه
نـور له جـملـه ځــوانانو ښــکلی یمه

محمدنعیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګ ته انتظار نور خـــوشحـالي څه وه
اور کې اړخ په اړخ شـــوم زندګي څه وه

هسې شــــرمـــــول مســـلماني، يعني
خلکـو کې دوخـــــت مسـلماني څه وه

شايد خـوند ئې هسې، شـايد داسې وي
افف؛ دســـپينې خـــولې نـاديدګي څه وه

تور دزړه براس ايستل په سپين رنګ کې
شعــر؛ او شــاعــران؛ او شـاعـري څه وه

يعـني بنده کې دګـل ګـــلاب کـــول
شيرک وو، کامل شيرک، عـاشقي څه وه

ساه وتل وجــودنه، ځـانکــدن صفا
خـــپل وطن نه تلل مســافــري څه وه

وړل په تمـــامي معــــنا آزار دې د يار
مـــنځ کې ديـارانو بې غــوري څه وو

هلـته خـــانده، دلــته طـــلايي دوران
ژونـد د آزادۍ مجـــــــــــردی څه وه

زه به چې معين شوم پرې واده به شوه
خدايزده (نعيم جـانه) بـدبختي څه وه

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د زړه لـه سـوخـتـه برکـت نام خـدا ووایم
یـو نـه دی؛ دوه نـه دی؛ پـه کـوم درد وی الله ووایم

چې هـر څو دروند غـم وو؛ بیا نـه ژاړم همدومـره بـس
راپسې گـوره خـپل وصیت هـم پـه خـندا ووایم

پر مـا د تـېرې زنـدگی چې څـوک لـه مـا وپوښـتي
پـه وچـه پـروت ژونـدی مـاهی فـرض کـړه؛ کـوتا ووایم

راکې ایمـان تـه مې چې فـام شي؛ بـدبخـتی غـرو لانـدې
خـوش بخـت تـرین انسـان ځـان تـه د دنـیا ووایم

چې پـه اېرگین سر مو خبښ نکړم؛ پرېږدی سپیان مې وخوري
د انبوخـاک ځـوانانو پوه شـولئ؛ کـه بیا ووایم

محمدنعـیم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ای هی فنکار به دې دمرګ په خوب ویده وي یوه ورځ
غـزله ته به ئې، د لـوی واړه به خـوله وي یوه ورځ

د بې آزاره او ملنګـــــــې زندګــــــــې په یاد ئې
رنګ به دلـمر پـه کلي خړ غـمجن سپېره وي یوه ورځ

خلک دې وائي ولاړل ورک شول؛ نه؛ ما خوب لیدلی
ســـوپر طاقت دتول جـهان به پښــتانه وي یوه ورځ

چې دمــلامــاتي اقـــتصاد دوس ورمـېږ ته ګـــورم
واړه آثار به مې ناچاپ راپسې وراســـته وي یوه ورځ

څـه ته او خــدای لاس دې مینځلي که لا طمـعه لرې
نعـیمه څه فکـر کړې؟ ستا بـه هـم واده وي یوه ورځ

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

پرېـږده؛ تـول ژوند مې هـم سـفر ښه دی
زه دغـــم مخ؛ غــم مې اســـتر ښه دی

د ځــان صفت نکــړم؛ خــو گـــوره؛ اې
تـر خـــېتور مـــېږه ډنګـــر ښـه دی

اســـرافيل جــانه د يـو بل تـر قـــتل
شپېلۍ دې پوه کـړه؛ عام محشر ښه دی

وروره ګل پـوش کـړه؛ چې نـاوکـه راوړو
پردي، آيلکس نـه خـــپل تېکـتر ښـه دی

ورک شـه پـه شـاتـو کې تـرخــه نـه وی
پښـــتون کـه کــوز دی، او کـه بـر ښه دی

خوب مې لېدو جوړه په تخت ناست وو
چـا وېل سـپوږمۍ چـا وېل لــمر ښه دی

ترې مړ يا جوړ شي، تل څوک نه رنځوي
نعيمه؛ مــات زړه نـه؛ مــات سـر ښه دی

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

ولې دې کم کړم لـه هـر چـا نصيبـه
څـه مې خطـا وه څـه ګنـا نصيبـه

د غمو غـرونه دې په سر را بار کـړل
په ماشوم توب دې کړم بـوډا نصيبه

د مـرګ او ژوند تـر منځ دې وتـړلم
حيران حيران ګـورم هر خـوا نصيبه

ښکه دې يو له بل نه ورک کړو ګوره
زه لــه آشنـــا؛ آشنـــا لـه مـــا نصيبـه

ما خو آسمـان تـه دتلـو هـوډ لـرلو
تا په کـوهـي کې کـړم خطا نصيبه

داسې دوښمن هم پر دوښمن نـه کوي
څه چې نعيـم سـره وکـړل تا نصيبـه

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

خـــدایّ مـــهربان دی؛ هــــره لاره کې به دام نه وي
بېرې دبخت به مې عـمري ځـای په ځـای جـام نه وي

ســتانه د تللـو هـــر کــدم مې واتنونه فـــرض کـړه
ســـتا په طــــرف مې کـــېلومـــــتر لاره گـام نه وي

یک طـرفـه مې ئې شـېرین پلار ســره هــم نه مــنم
بل مـــــقابل چې نزاکـــــت او احـــــــترام نه وي

مـــریخــه ولـــیکـه مـلي وحـــــدت دوران په یاد کې
هېڅ ترې کم هم نه دی؛ که زیات تر قـــتلې عـام نه وي

ځوک سنگ وېشتونکي روانیان؛ ځوک ځنځیریان کړل وخت
(نعـــــیم) غـــزل لـــیکي په زور الـــــهام ملهام نه وي

محـمدنعـیم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درنه تېر نه یم په دعـاګانو دې نګاره غواړم
پلار دې کافر شو اوس دې راساً له باداره غواړم

نور دې دګل په باد خدائ مه وهه، فقط او فقط
په ما پسې دې لکه زه، تا پسې بېماره غواړم

زما وطن اخېستی اور دې هم خاموش شي او یا
اسمان پرېوتی پرې دنیا واړه انګاره غواړم

مورې سرو سپینو پسې مه ګرځه، خبره واوره
صرف مسلمانه؛ باشرفه، پدر داره غواړم

(نعیمه) خدائ شته د دنیا په نعمتونو کې اوس
اول، اول سوله وطن کې برقراره غواړم

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه رنګه ګـــران چې دي پـــر ما یاران
داسې به نه وي ګـــران پـــر چا یاران

پـــرې افتـــخار کـــوم الحمــــــدالله
اللـــه ج راکـــړي بـــا وفـــا یـاران

خــدایه خـــوشحاله او آرام ئې لـــرې
دي مې چې هـــر ځای په دونیا یـاران

تر ورنو زیات که نه وي کم هـم نه وي
په دغـه شـرط چې وي رښتیا یـاران

ما پیـــدا کړي قـــیمتي قـــــیمتي
تـــول لکـــه لعـــل لکه طـــلا یـاران

نعیمه ګل ګل ځوان چې هر ځای وینې
هغــه دې تـــــول دي د لالا یـــاران

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه خاطره دې پر یاد نه راځي چې ووایمه
شکر چې تېر شوې ژونده نور درته څه نه وایمه

تا سم د لاسه کانې واخېستو کنځلې کوې
لږ غور خو نیسه چې بد وایم که ښه وایمه

که مسلمان وې نو هتماً وائې مبارکه دې شه
د نجلۍ پلار ته پاک سپا نن حال د زړه وایمه

څوک غنمرګ څوک وائي زیړ څوک وائي سپین یار ښه وي
چې وفا ولري تک تور دې وي دا زه وایمه

هر څه مې هیر شي ستا پر مخ کې د ګونګي په څېر شم
ستا په غایب کې وایم نن به خامخا درته یو څه وایمه

ویل یې دیر خوند راکوي زه چې دودۍ پخوم
نعیمه تل د ستا غزل په تناره وایمه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره تیاره وه نه چراغ وو نه سپوږمۍ وه بېګه
وږې ویده شوم نه اوبه وې نه ډوډۍ وه بېګه

سورخي پوډرې یې وهلې وې انا مې ښیم
پاکه صفا څورلس کلنه شهزادګۍ وه بېګه

پښتانه بیا یو شول ډیورینډ پوله یې ورانه کړله
خوب مې لیدو له وېرې تبه د نرۍ وه بېګه

سپي یې را وشکیرو تمامه شپه مې منډې کړې
خدایزده چې ولې د کافر لور لیونۍ وه بېګه

دغم ډالر پسې یې ځان د څناور په څیر کړو
ددې سرې ډیره ښه ګیره او پګړۍ وه بېګه

نعیمه یاد کې دې په نیمه شپه تر دره راغلم
چا رالیکلې دا جمله په دروازګۍ وه بېګه

محمد نعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرون راغللم سبا مې جنازه ده
زندگي ددې دونيا هم ډرامه ده

يو خاصيت مې انساني درکې درک نکړ
نور مې ستا له يارانې څخه توبه ده

دا زه نه وايم هاشم لوګری وائي
چې پتلون ئې وو په تن کې پاحشه ده

يو د بل سپکې ته ناست دي په خپل منځ کې
فعلاً کلي نه د ښار زندگي ښه ده

يهودي جازونه بيا ډير سرگردان دي
فکر کرم ملا امام باندې چاپه ده

په جرئت وايم د ټول جهان په سطحه
پښتنه پيغله په پيغلو کې ښايسته ده

جمعه گي به نور دايم راځو نعيمه
دا وردگ خو په خدای سم جنت خانه ده
محمدنعيم "ورورک"

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولقافیزه غزل

پوره د هر افــغان آرمــان کــړې ربـه
د امن کــور افــغانســتان کـړې ربه

راته ښـایسته یې تـر جهان کـړې ربـه
دښتې داګونـه سـره ګـلان کړې ربه

په اتـــفاق تـول افـــغانان کــړې ربـه
جنګو جـــدل پکې پایـان کړې ربه

سپک او سپیره یې دوښمنان کړې ربـه
له افــغانانو یې قــربان کــړې ربه

ښه باسواده مو هر ځـــوان کـړې ربـه
سیاست مـدار یې دجـــهان کـړې ربـه

تول ماشومان مو مکتبیان کـړې ربـه
څوک انجینر څوک مولیان کړې ربـه

په خـندا شنه تـول افـغانان کـړې ربـه
قـــبوله دعـــا دنعـیم جان کړې ربـه
محمدنعــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

لکــه د ښــــار پــه څلــــور لاري کې مــــنار ولاړ یم
خـلک نـیم هسې ځي نـیم داسې زه کـــرار ولاړ یم

ستا قــتلولونه مې خـــپل شـــهادت غـــوره گڼم
کاکازو بـل مــــقابل څکـــه نه کــــړم وار ولاړ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

څه په هنر دې دمنطق خلاف نخرې وکړې
ظاهراً جوړ يم، په باطن مې دې لمبې وکړې

ستا سره وعدې وروسته مې بلې سره اوکې نکړه
کنې! قسم ده، زښته ډېرو اشارې وکړې

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

مړ شوې په ښکلو پسې ګمرا زړګیه
زما بې شرمه، بې حیا زړګیه

ټول ژوند کش ګیر کې تېر شو جوړ رانغلو
تا کوني نه کړم، ما ملا زړګیه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

څه رنګــه ګــران چې دي پر ما یاران
دومــره به نه وي ګـــران په چا یاران

نعیمه ګل ګل ځوان چې هر ځای ویني
هـــغه دې تـــول دي د لالا یــاران

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزه

ځه ته او خدای ادبي اور دې پرې مړ کېږي کنه؟
تاپسې ماته شاعري مې دې خوښېږي کنه؟

تر دېواله يې سر راجګ کړ د رشخند په شکل
وېلې نعيمه سپينې خولې ته دې زړه کېږي کنه؟
(محمدنعيم وردګ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

چې شاعر نه وم خپل محل کې مې چا نه پېژندم
شاعرۍ، ځار دې شم، دنیا ته دې ور وپېژندم

نعیمه ښار کې پرون پته راته ولګېده
ملي بیراغ غونډې په خدای واړه زاړه پېژندم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

تور زلفې کړه شانه سبا اختر دی
په خندا خندا راځه سبا اختر دی

زه به ولیکم تندي باندې دستا نوم
ته نعیم پرې ولیکه سبا اختر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور تم کده تړلي روانېږي انشاءالله
دسولي ډېوه لږي رنا کېږي انشاءالله

یو بل نه به په مینه غېږي تاو کړو نعیم جانه
موږ دوی؛ دوی به له موږ نه؛ نه وېرېږي انشاءالله

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

{{زما کلی}}

راشـــه کې ګورې دونیایي جنـت دي
ګپ مې و نکړ خدای راستي جنت دي

نعیمـه یو ځــل انبوخـــــاک ووینه
خـپله بیـا وایي واقـــعي جنـــت دي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

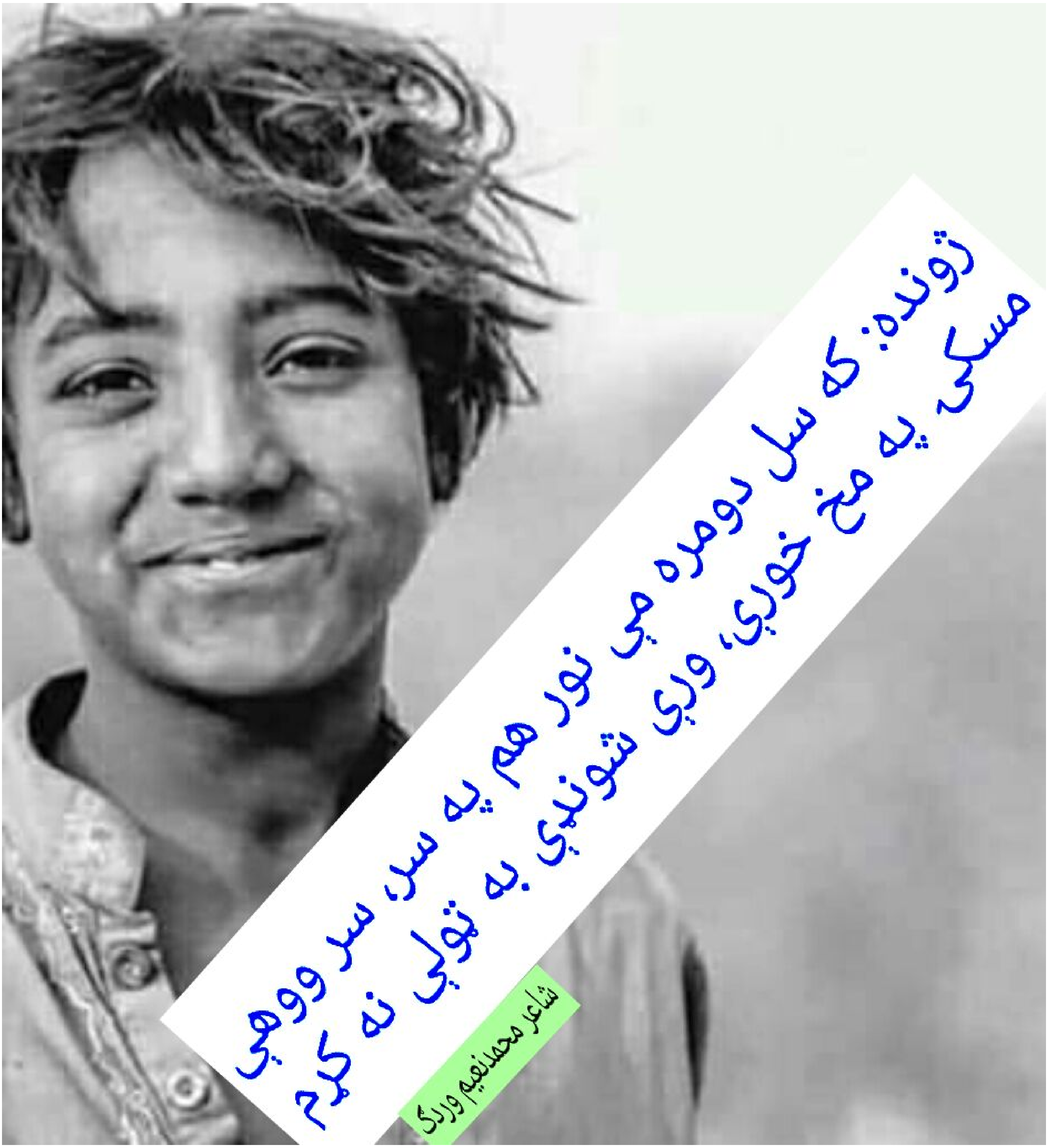

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library